

A mozgólépcső-kalauz szerelmes lesz

Születhet-e szenvedélyes szerelem
szembemenet a mozgólépcsőn?
A mozgólépcső-kalauz saját tapasztalatából tudja:
igen, feltétlenül.
Történt ui., hogy egy szép tavaszi napon
épp lefelé ügyeskedett,
munkáját végezve a mozgólépcsőn,
amikor jegykezelés közben egy tüneményt pillantott meg
a párhuzamosan, ám ellenkező irányba –
azaz fölfelé haladó lépcsőn, aki – mint szeme villanásából
megállapította – szintén észrevette őt. Elveszítem –
villant át az agyán –, mielőtt még az enyém lehetett volna,
s e drámai lehetőség tudatában elhatározta,
amint leérnek – fittyet hányva minden szabályzatra
s kötelessége további teljesítésére,
átszökken a másik irányba,
azaz a fölfelé haladó lépcsőre, hogy annak tetejére
érve a lány után vesse magát.
S mivel a tettek embere volt, így is lett.
Csakhogy félúton észrevette,
hogy a látomás éppen lefelé tart,
mintha az ő nyomába akart volna eredni.
Tekintetük persze megint egymásba gabalyodott, és szemükben
egyre nagyobb lánggal kezdett lobogni a szenvedély,
s a karjuk is mintha boldog ölelésre tárult volna,
és már rögtön tudták: egyedül csak ők ketten az egymásnak valók.
Fölérve hát, át is szökkent rögtön szerelmes mozgólépcső-kalauzunk

a lefelé menő lépcsőre, hogy utolérje szíve választottját,
amikor kb. fele útnál szerelme újfent
a fölfelé haladó lépcsőről mosolygott rá szemérmesen.
Ami a sors különös szeszélye folytán
még vagy tízszer megisméltődött köztük,
egyre reménytelenebbül pillogatva egymásra,
mint afféle utat tévesztett nászutasok,
kik megjárták a mennyet s poklokat.
A tizenharmadik próbánál már valami ismeretlen, szomorkás
tompaság homálylott a mozgólépcső-kalauz
szemében: „Hát... ez nem megy nekünk”,
üzente a megint csak az ellenkező irányba haladónak.
A tünemény mintha egy pillanatra csüggedten széttárta
volna a karját: „Hát nem...” – aztán eltűnt
a mélyben. S a mozgólépcső-kalauz
egy ideig, míg föl nem ért a magasba,
bávatag bámult utána.
„Még csak a jegyét sem kezelhettem le” –
gondolta ekkor szomorúan,
s apró táskájából előkapva lyukasztóját,
fásultan fordult a mozgólépcső utasai felé:
„Kérem a jegyeket...”

A mozgólépcső-kalauz mennybe megy

A mozgólépcső-kalauz nagyon öreg volt már
vagy elég fiatal még,
hogy meghaljon,
mindegy,
nem tudni pontosan mennyi,
elég az hozzá:
ennyi szabatott ki neki,
utolsó műszakja utolsó útjára indult –
ezúttal a metrónál teljesített szolgálatot –,
persze nem tudva, hogy ez az utolsó műszakja

s még kevésbé, hogy ez az utolsó útja,
csak azt furcsállotta,
hogy egyre fáradtabban lépeget lefelé
a mozgólépcső-utasok között,
s szinte csak elrebegni volt ereje
ezredszer is zsolozsmáját
„K...em a je...ket...”
Valahogy – akárha a poklok
legmélyére – mégis leért,
de innen,
tudatosította,
valahogy még vissza is kellene,
átbotorkált ezért a párhuzamosan fölfelé haladó lépcsőhöz,
esetlenül ráállt annak alsó fokára,
miközben majdnem elvágódott,
aztán mégis sikerült megkapaszkodnia,
de följebb lépni a következő lépcsőfokra
már képtelen volt,
csak vitette magát,
vitette fölfele.
Ám amikor fölért a földszintre,
s le kellett volna lépnie a mozgólépcsőről,
ezt már nem is tudatosítva,
emelkedett tovább,
mintha egy láthatatlan mozgólépcső vitte volna a magasba,
az utasok meglepetten bámultak utána,
s talán még most is ott csodálkoznának,
ha a mozgólépcső-kalauz
időközben el nem tűnt volna a messze

/s/
égben...